

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2011 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-658/11)

(2012/C 58/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Passos, A. Caiola i M. Allik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji 2011/640/WPZiB z dnia 12 lipca 2011 r. w sprawie podpisania i zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Mauritiusu w sprawie warunków przekazywania przez siły morskie dowodzone przez Unię Europejską do Republiki Mauritiusu osób podejrzanych o piractwo i zajętą w związku z tym mienia oraz w sprawie warunków zapewnianych osobom podejrzanym o piractwo po ich przekazaniu⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków decyzji Rady 2011/640/WPZiB z dnia 12 lipca 2011 r. do chwili jej zastąpienia;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Parlamentu Europejskiego decyzja Rady 2011/640/WPZiB z dnia 12 lipca 2011 r. w sprawie podpisania i zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Mauritiusu w sprawie warunków przekazywania przez siły morskie dowodzone przez Unię Europejską do Republiki Mauritiusu osób podejrzanych o piractwo i zajętą w związku z tym mienia oraz w sprawie warunków zapewnianych osobom podejrzanym o piractwo po ich przekazaniu jest nieważna, gdyż nie dotyczy ona wyłącznie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, jak wyraźnie przewiduje to art. 218 ust. 6 akapit drugi TFUE.

Parlament Europejski uważa, że umowa między Unią Europejską a Republiką Mauritiusu dotyczy także współpracy sądowej w sprawach karnych, współpracy policyjnej oraz współpracy na rzecz rozwoju, obejmując dziedziny, do których ma zastosowanie zwykła procedura ustawodawcza.

Z tego względu umowa powinna zostać zawarta po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego zgodnie z art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt v) TFUE.

Tym samym Rada naruszyła traktaty poprzez pominięcie właściwej podstawy prawnej dla zawarcia tej umowy.

Ponadto Parlament Europejski uważa, że Rada naruszyła art. 218 ust. 10 TFUE, gdyż nie informowała Parlamentu w pełni i natychmiast na etapach negocjacji i zawarcia umowy.

W razie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji przez Trybunał Sprawiedliwości Parlament Europejski wnosi, by Trybunał skorzystał ze swojego uprawnienia do utrzymania skutków zaskarżonej decyzji zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE do chwili zastąpienia tej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 254, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 3 stycznia 2012 r. — P Oy

(Sprawa C-6/12)

(2012/C 58/09)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: P Oy

Druaga strona postępowania: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w ramach postępowania w sprawie zezwolenia takiego jak przewidziane w § 122 ust. 3 fińskiej ustawy o podatku dochodowym warunek selektywności wynikający z art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować jako sprzeciwiający się prawu do odliczenia strat w wypadku zmiany udziałowców, jeżeli nie zostało przy tym zachowane postępowanie przewidziane w art. 108 ust. 3 zdanie trzecie TFUE?
- 2) Czy w ramach wykładni warunku selektywności, w szczególności przy ustalaniu grupy odniesienia, należy uwzględnić zasadę ogólną możliwości odliczenia stwierdzonych strat zawartą w §§ 117 fińskiej ustawy o podatku dochodowym, czy też przepisy dotyczące zmiany udziałowców?
- 3) Jeżeli warunek selektywności z art. 107 TFUE należy a priori uważać za spełniony, to czy system wynikający z § 122 ust. 3 fińskiej ustawy o podatku dochodowym można uważać za uzasadniony okolicznością, że chodzi o mechanizm nieodłączny charakterowi systemu podatkowego, który jest niezbędny na przykład w celu zapobiegania unikaniu opodatkowania?
- 4) Przy ocenie istnienia uzasadnienia i mechanizmu nieodłącznego charakterowi systemu podatkowego, jakie znaczenie należy przyznać zakresowi swobodnego uznania władz? Czy dla mechanizmu nieodłącznego charakterowi systemu podatkowego wymagane jest, aby organ stosujący ustawę nie dysponował żadnym zakresem swobodnego uznania, a przepisy dokładnie określały warunki stosowania odstępstwa?